

2) obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Dopóki nie zostanie przyjęty i nie wejdzie w życie règlement grand-ducal w sprawie wykonania art. 65 ustawy z dnia 18 kwietnia 2001 r. o prawie autorskim, wynagrodzenie z tytułu publicznego użyczenia — wymagane przez art. 5 ust. 1 dyrektywy 92/100 jako warunek pozwalający na zastosowanie odstępstwa od wyłącznego prawa, o którym mowa w art. 1 dyrektywy 92/100 — nie będzie skutecznie funkcjonowało. Zatem art. 1 i 5 dyrektywy 92/100 nie są prawidłowo stosowane.

(¹) Dz.U. L 346, str. 61

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-181/05)

(2005/C 171/13)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 22 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez U. Wölkerę i M. Konstantinidisa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie dokonując prawidłowej transpozycji do prawa niemieckiego przepisów art. 3 ust. 4, art. 5 ust. 4 i art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2000/53/EG (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji, Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych przepisów.
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

§ 1 ust. 3 zdanie pierwsze Altfahrzeug-Verordnung (rozporządzenie w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji) Repu-

bliki Federalnej Niemiec jest sprzeczny z przepisami dyrektywy 2000/53/EG, ponieważ art. 3 ust. 1 tej dyrektywy — w związku z art. 2 pkt 1 — stosuje się do wszystkich pojazdów klas M1 i N1 oraz do pojazdów specjalnego przeznaczenia. Przepisy niemieckiego Altfahrzeug-Verordnung stosuje się natomiast do pojazdów specjalnego przeznaczenia tylko o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony. Art. 3 ust. 4 dyrektywy wyłącza pojazdy specjalnego przeznaczenia z przepisów o ponownym użyciu i odzysku, ale nie z przepisów o zakazanych substancjach. Należy stwierdzić, że zgodnie z wymienionymi przepisami cechy produktu końcowego jednoznacznie określają zakres stosowania: jeżeli więc pojazd specjalnego przeznaczenia po dostosowaniu spełnia cechy klasy M1, podlega bezwzględnie zakresowi stosowania dyrektywy 2000/53. Ograniczenie stosowania na podstawie masy całkowitej narusza zatem dyrektywę.

§ 1 ust. 3 zdanie trzecie niemieckiego Altfahrzeug-Verordnung wyłącza z zakazu substancji „osprzęt, części pojazdów i inne przedmioty wyposażenia, które są niezbędne do szczególnego przeznaczenia”. Wyjątek ten nie jest objęty dyrektywą, ponieważ jej odpowiedni przepis stosuje się do wszystkich materiałów i części pojazdów, których głównym przeznaczeniem jest wykorzystanie w pojazdach objętych dyrektywą, włącznie z materiałami i częściami pojazdów, które są wymagane do szczególnego przeznaczenia.

Zgodnie z § 3 ust. 4 Altfahrzeug-Verordnung zasada nieodpłatnego zwrotu nie obowiązuje, jeżeli pojazd wycofywany z eksploatacji nie jest lub nie był ostatnio dopuszczony do ruchu zgodnie z przepisami niemieckiej procedury dopuszczenia do ruchu, jeżeli pojazd przed wycofaniem z eksploatacji zgodnie z przepisami niemieckiej procedury dopuszczenia do ruchu był dopuszczony krócej niż jeden miesiąc, jeżeli nie został przekazany dowód rejestracyjny lub jeżeli pojazd wycofywany z eksploatacji jest pojazdem z klasy M1 lub N1, który nie został wyprodukowany i zatwierdzony seryjnie i jednoetapowo. Wyjątki te nie są objęte dyrektywą.

§ 8 ust. 2 Altfahrzeug-Verordnung ogranicza zakaz substancji przewidziany w art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy do pojazdów wprowadzonych do obrotu po 1 lipca 2003 r. oraz do materiałów i części tych pojazdów. Ponieważ jednak zakaz substancji przewidziany w dyrektywie obejmuje wszystkie materiały i części pojazdów, które zostały wprowadzone do obrotu po 1 lipca 2003 r., ten przepis niemieckiego rozporządzenia narusza dyrektywę. Fakt, że w decyzjach 2002/525 i 5006/63 obok zawartych początkowo w załączniku II do dyrektywy wyjątków dotyczących części zamiennych przewidziane zostały dodatkowe wyjątki, nie może uzasadniać innej wykładni art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy, ponieważ konieczność

wprowadzenia tych wyjątków uwidoczniła się dopiero da przyjęciu dyrektywy. Przedstawiona powyżej sprzeczność regulacji niemieckiej pojawi się na nowo, kiedy upłyną terminy wyjątków ograniczonych czasowo. Cele dyrektyw — zminimalizowanie szkodliwego wpływu pojazdów wycofanych z eksploatacji na środowisko naturalne i ograniczenie do minimum powstawania odpadów — można osiągnąć w najlepszy sposób poprzez jak najbardziej ścisłą wykładnię art. 4 ust. 2 lit. a).

(¹) Dz.U. L 269, str. 34.

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-186/05)

(2005/C 171/14)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 25 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez L. Ström van Lier i S. Pardo Quintillán, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Szwecji.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że stawiając prywatnemu przywozowi napojów alkoholowych przez niezależnych pośredników lub zawodowych przewoźników przeszkody, które nie mogą być uzasadnione na podstawie art. 30 WE, Królestwo Szwecji uchybiło art. 28 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.
- 2) obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja uważa, że art. 28 WE nie pozwala Szwecji na stawianie przeszkód prywatnemu przewozowi napojów alkoholowych przez niezależnych pośredników lub zawodowych przewoźników. Komisja twierdzi ponadto, że takie przeszkody w handlu nie mogą być uzasadnione na podstawie art. 30 WE względami ochrony zdrowia publicznego z następujących powodów: (1) ograniczanie prywatnych korzyści, (2) ograniczanie dostępu do napojów alkoholowych, (3) potrzeba przeprowadzania kontroli wieku, a w każdym razie środek nie jest ani niezbędny, ani proporcjonalny dla osiągnięcia wyznaczono-

nego celu. Komisja uważa okoliczność, że jedynie handlowy monopol detaliczny ma prawo zajmować się prywatnym przywozem na życzenia klienta za przeszkodę w handlu, która powinna podlegać ocenie w świetle art. 28 i 30 WE. Rząd szwedzki ze swej strony uważa, że zakaz prywatnego przywozu jest częścią istnienia handlowego monopolu detalicznego i jego sposobem działania. Z tego powodu powinien on podlegać ocenie w świetle art. 31 WE i jako taki nie może być uznany za dyskryminujący lub mogący zaszkodzić konkurencji między Państwami Członkowskimi. Alternatywnie rząd ten twierdzi, że zakaz prywatnego przywozu jest odpowiedni dla osiągnięcia celu i proporcjonalny.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Areios Pagos (Grecja), wydanym w dniu 17 marca 2005 r. w sprawach Agorastoudis i in. (C-187/05), Panou i in. (C-188/05), Kotsambougioukis i in. (C-189/05) oraz Akritopoulos i in. (C-190/05) przeciwko Goodyear A.V.E.E

(Sprawy C-187/05, C-188/05, C-189/05 i C-190/05)

(2005/C 171/15)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 27 kwietnia 2005 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Areios Pagos, wydanym w dniu 17 marca 2005 r., w sprawach Agorastoudis i in. (C-187/05), Panou i in. (C-188/05), Kotsambougioukis i in. (C-189/05) oraz Akritopoulos i in. (C-190/05) przeciwko Goodyear ABEE.

Areios Pagos zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Biorąc pod uwagę fakt, iż prawo greckie nie przewiduje, by ostateczne zamknięcie przedsiębiorstwa lub zakładu z wyłącznej inicjatywy pracodawcy było poprzedzone orzeczeniem sądu, czy przepisy dyrektywy 75/129/EWG (¹) znajdują, na podstawie jej art. 1 ust. 2 lit. d), zastosowanie do zwolnień zbiorowych z powodu zaprzestania działalności przedsiębiorstwa lub zakładu z przyczyn podyktowanych wolą pracodawcy przy jednoczesnym braku uprzedniego orzeczenia sądu?

(¹) Dz.U. L 48 z 22.2.1975, str. 29.